

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: K.K., nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 19.3.2014, č. j. KrÚ 19046/2014/ODSH/13,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 4.12.2013, č.j. OSA/P-1630/13-D/24, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2001 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění. Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 6.10.2013 v 15:13 hod. jako řidič motorového vozidla značky BMW, reg. zn. „X“ v obci Pardubice, na ulici Hradecká u Wonkova mostu překročil v tomto místě nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h o 21 km/h,

když se tohoto přestupku dopustil podruhé v období 12 po sobě jdoucích měsíců. Za uvedené jednání mu byla uložena peněžitá pokuta ve výši 3.000 Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 2 měsíců. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

Žalovaný a ani správní orgán I. stupně nedoručovali písemnosti podle žádosti zmocněnce žalobce na jeho elektronickou adresu, ač zmocněnec žalobce o to výslovně požádal, a to na el. adresu v.m.@gmail.com. Nemohlo tím dojít k doručení fikcí dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu, neboť tomuto musí předcházet uložení písemnosti dle § 23 správního řádu. S ohledem na výše uvedené je nutno za den, kdy bylo doručeno rozhodnutí žalovaného, považovat den, kdy se zmocněnec žalobce osobně dostavil nahlédnout do spisu, tedy den 17.4.2014. Dále žalobce namítl, že nebyl vyzván k doplnění odvolání, přičemž povinnost vyzvat k doplnění podání vyplývá z ust. § 37 odst. 3 správního řádu. K tomu odkázal a citoval judikaturu NSS a Městského soudu v Praze a dále Ústavního soudu a Nejvyššího soudu ČR. Konečně namítl, že byl nesprávně zhodnocen skutkový stav, když z přiloženého „*odborného posudku*“ (obsažen v příloze žaloby) je patrné, že naměřená rychlost pohybu vozidla žalobce neodpovídá skutečné rychlosti pohybu vozidla žalobce, což bylo způsobeno postupem obsluhy měřicího zařízení vykonávaným v rozporu s návodem k obsluze. Z tohoto posudku vyplývá, že obsluha měřicího zařízení nedodržela požadavek na ničím nerušený výhled na objekt měření, tedy mohlo dojít k odrazu paprsku od sloupu, který se nachází ve výhledu fotografie a tedy ke změření zcela jiného vozidla. Měřicí zařízení navíc obsluhovala neproškolená osoba. Žalobce odkázal na Závazný pokyn policejního prezidenta č. 160 z r. 2009, který povinnost proškolení příslušníků Policie ČR stanoví. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na žalované rozhodnutí s tím, že obdobný případ byl již soudem rozhodován, a to ve prospěch žalovaného.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námítky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené

rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací-srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61

rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobitelné změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobitelné změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak,

že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí byla rozhodným hlediskem skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce (jak bude dále uvedeno), která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Jestliže podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a prokázání žalobcovy viny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku, nemohla být žaloba úspěšná, když žalobcem uplatněné námitky (zejména ty, které zpochybňují doručování písemností správními orgány) nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o existenci viny žalobce.

V přestupkovém řízení je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což vyjadřuje zásadu materiální pravdy, podle které správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, z úřední povinnosti zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti (§ 3, § 50 a § 52 správního řádu). Pokud má žalobce důvodné pochybnosti o zjištěném stavu věci, slouží mu právě institut odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně uplatnění vlastních námitek včetně návrhu na provedení důkazů. V projednávané věci však žalobce tyto námitky uplatnil až v žalobě, když v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani jednu z nich neuvedl. Navíc k žalobě přiložil výše zmíněný „*odborný posudek*“ zpracovaný po vydání žalovaného rozhodnutí, který obsahuje pochybnosti o změřené rychlosti žalobcem řízeného vozidla. K tomu soud uvádí následující skutečnosti:

Žalobce všechny námitky obsažené v žalobě neučinil předmětem odvolacího řízení, ale přesunul je na „*scénu*“ správního soudnictví. Je pravdou, že žalobce je oprávněn ve správním soudnictví uplatnit až v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné, bez ohledu na skutečnost, že některé z nich neuplatnil v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl (srov. rozsudek rozšířeného

senátu NSS ze dne 26.8.2008, č.j. 7Afs 54/2007-62). Zároveň v řízení o takové žalobě platí ve správním soudnictví princip plné jurisdikce, když soudní řád správní (s.ř.s.) s účinností od 1.1.2003 „*nejenže zakládá právo soudu dokazováním ujasnit nebo upřesnit skutkový stav, ze kterého vyšel správní orgán, ale také právo soudu důkazy provedenými a hodnocenými nad tento rámec ustavit nový skutkový stav a porovnat jej s užitou právní kvalifikací. Požadavek plné jurisdikce se tak zavádí jako obecný princip*“ (srov. Baxa, J. – Mazanec, M., Reforma českého soudnictví, Právní rádce, 2002, č. 1, s. 10). V případě žalob proti rozhodnutí o přestupku pak navíc ještě platí, že právo obviněného na obhajobu (§ 73 odst. 2 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích) pojmově vylučuje uplatnění striktní zásady koncentrace v přestupkovém řízení, tedy že správní orgány musí v průběhu celého řízení v prvním stupni a také v odvolacím řízení připouštět důkazní návrhy obviněného, přičemž v přestupkovém řízení neplatí zásada koncentrace řízení. Podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích má obviněný z přestupku právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Tato práva náleží obviněnému po celou dobu řízení o přestupku: zákon o přestupcích výslovně neomezuje jejich uplatňování na určité stádium řízení (třeba řízení v prvním stupni), a takové omezení není možno dovodit ani z povahy věci (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2009, č.j. 1As 96/2008-115). K tomuto závěru dospěla judikatura NSS s ohledem na právo na obhajobu a charakter přestupkového řízení jako řízení o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek NSS ze dne 21.2.2009, č.j. 1As 96/2008-115). Nelze tedy paušálně odmítat či kritizovat postup žalobce, který, obrazně řečeno, „*nevystřilí municí*“ svých námitek v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ale použije ji až v žalobě proti rozhodnutí odvolacího orgánu.

Avšak ne vždy se jedná pouze o právně relevantní postup umožňující „*taktiku a způsob vedení obhajoby, které jsou výlučně k dispozici obviněného*“ (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 5.3.2010, sp. zn. III.ÚS 1624/09). Již judikatura Nejvyššího správního soudu s odkazem na judikaturu Ústavního soudu obsahuje závěry o obecném zájmu na řádném a ústavně souladném výkonu spravedlnosti, k němuž Ústavní soud přiřadil i právo státu na spravedlivý proces. Právní předpisy stanoví nepřekročitelné časové limity směřující vůči státu, který v takto určené lhůtě musí být správními orgány k tomu povolanými připraven spravedlnost vykonat (např. v prekluzivní lhůtě jednoho roku vydat pravomocné rozhodnutí v přestupkovém řízení). Tyto objektivní lhůty – ač směřují především vůči státu jako ochrana obviněného – váží nejen stát samotný, ale vztahují se svým způsobem na postavení obviněného v řízení, a to v tom smyslu, že nepokrývají takové překážky, na které stát v průběhu řízení nemá vliv. Jestliže překážky bránící státu navzdory realizované snaze věc ve stanovené lhůtě pravomocně skončit, jsou v extrémním rozporu s účelem řízení o přestupku (§ 1 zákona o přestupcích), svou podstatou porušují nejen zákon, ale současně též i podmínky spravedlivého procesu (stanoveného postupu), jak tyto vyplývají z ústavního pořádku republiky. Sem spadají např. nejen i jednání nesoucí zřetelné snahy procesní obstrukce, ale takové, které – ačkoliv takové znaky postrádají – sledují již mimoprocesní cíle (srov. rozsudek NSS ze dne 4.5.2011, č.j. 1As 27/2011-81, uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2452/2012, s odkazem na nálezn Ústavního soudu ze dne 25.9.1996, sp. zn. III.ÚS 83/96, dále i rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60).

Jak vyplývá ze správního spisu (zejména z odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) a dále i z žaloby a z její přílohy (tj. ze zmíněného „*odborného*

posudku“), žalobce zpochybnil výsledky měření v podstatě až v žalobě, když její součástí učinil i zmíněný odborný posudek. V něm je tvrzeno, že obsluha měřicího zařízení postupovala v rozporu s návodem k obsluze, a že údajně změřená rychlost neodpovídala rychlosti vozidla obviněného. Uvedenou námitku nepochybně žalobce mohl uplatnit již v řízení před správním orgánem prvního stupně (jak soud ještě dále uvede), přičemž je ale „obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“ (srov. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60). V dané věci sice platí, že žalobce může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání (argumentace soudu viz výše). Avšak pokud žalobce uplatnil nejen celou „paletu námitek“, ale dokonce všechny námitky až v žalobě, a to zejména uvedenou námitku týkající se pochyb o výsledcích měření rychlosti žalobcem řízeného vozidla včetně zmíněného odborného posudku vyhotoveného až jako příloha k žalobě, neodpovídá takový postup žalobce smyslu a účelu plné jurisdikce. Žalobcem zvolený způsob obrany, a to zejména v souvislosti se zpochybněním skutkového stavu věci, včetně způsobu zvolené obrany v přestupkovém řízení (jak soud dále uvede), se jeví jako účelový, obstrukčního charakteru (argumentace viz výše). Žalobce si zřejmě neuvědomil, že princip plné jurisdikce a neuplatnění striktní zásady koncentrace v přestupkovém řízení ještě automaticky neznamená, že správní soudy jsou další, třetí instancí ve správním řízení, tj. v daném přestupkovém řízení. Přehlédl zřejmě, že „právní ochrana poskytovaná správními soudy je ochranou originální a není pokračováním správního řízení“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.6.2008, č.j. 7Afs 54/2007-62). Není totiž cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu, když východiskem přístupu soudu pro rozhodnutí, zda a do jaké míry případně dokazování provádět, bude posouzení důvodnosti podané žaloby z hlediska uplatněných žalobních námitek. Soudní přezkum správních rozhodnutí „nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou, nikoli dominantní“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28.3.2007, č.j. 1As 32/2006-99, obdobně i rozsudek NSS ze dne 22.5.2009, č.j. 2Afs 35/2009-91). Ostatně tomu odpovídá i ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., podle něhož v případě, kdy skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, vzniká soudu důvod pro zrušení žalovaného rozhodnutí pro vady řízení, a to i bez jednání. I z tohoto ustanovení s.ř.s. tedy vyplývá, že uplatnění principu plné jurisdikce nemůže mít za následek, že soudy ve správním soudnictví budou fungovat stejným způsobem jako správní orgány, že tedy budou provádět rozsáhlé či zásadní doplnění skutkového stavu. Nově prováděné dokazování ve správním soudnictví musí směřovat výlučně k usvědčení skutkového stavu v době rozhodování správního orgánu, přičemž ke skutkovým novotám se zásadně nepřihlíží (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Pokud jde o důkazy provedené již v rámci správního řízení, zde je nutné respektovat převážně uplatňovaný kasační princip soudního řízení vedeného dle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. (od principu revizního, vneseného do tohoto řízení § 78 odst. 2 s.ř.s., lze odhlédnout), který lze vyjádřit tak, že „správní tribunál nemá být judex facti, a stížnost v tomto tribunálu jest opravný prostředek zkrácený o revisio in facto“ (viz. Hácha, E., Slovník veřejného práva československého, sv. II., Polygrafia – Rudolf M. Rohrer – Brno, 1929, s. 851, srov. rozsudek NSS ze dne 28.3.2007, č.j. 1As 32/2006-99). Soudní přezkum se v tomto řízení tedy omezuje pouze na revisio in jure. V případech, kdy „soud přistoupí k vlastnímu dokazování, tedy opakuje důkazy provedené již předtím správním orgánem nebo provede důkazy jím dosud neprovedené, stanoví zákon v ustanovení § 77 odst. 2 věta druhá pravidlo pro hodnocení

*důkazů jednotlivě i v souhrnu tak, aby došlo ke vzájemnému skloubení a provázání a soud nadále vychází ze skutkového a právního stavu takto zjištěného, ovšem ve vztahu ke správnímu orgánu s důsledky předvídanými v ust. § 78 odst. 5, 6 s.ř.s.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28.3.2007, č.j. 1As 32/2006-99). V rámci řízení před krajským soudem se tedy žalobce může domáhat provedení dosud neprovedených důkazů, mají-li prokázat rozhodné skutečnosti ke dni rozhodování správního orgánu. Avšak rozhodnutí, které z navržených důkazů provede, a které nikoli, je samozřejmě výlučně na úvaze soudu (§ 52 odst. 1 s.ř.s.). Takový postup však musí soud odůvodnit (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28.4.2005 ve věci sp. zn. 5Afs 147/2004). Krajský soud samozřejmě nemůže odmítnout provedení důkazů pouze s poukazem na to, že nemůže nahrazovat činnost správního orgánu. Na druhé straně však platí, že je nutné v tomto soudním řízení respektovat převážně uplatněný kasační princip, tedy že soud ve správním soudnictví „není správním tribunálem judex facti“, jak již bylo výše uvedeno, ale že soudní přezkum se v tomto řízení omezuje pouze na *revisio in jure*, tedy že soudu zásadně nepřísluší přehodnocovat skutková zjištění správního orgánu bez toho, že by dokazování sám doplnil. Soud ve správním soudnictví tak nemůže nahradit nedostatečná skutková zjištění vlastními závěry, tedy skutkové závěry správního orgánu měnit, pokud sám nedokazoval. To však znamená, že když podklady použité správním orgánem ke zjištění skutkového stavu a prokázání žalobcovy viny byly postačující k vydání rozhodnutí, že se žalobce jako obviněný dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, přičemž o skutkovém stavu věci nevznikly v přestupkovém řízení žádné důvodné pochybnosti (stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku – srov. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60), tak bylo možné i v tomto soudním řízení vycházet pouze z takto zjištěného skutkového stavu věci a nebylo třeba dokazování v soudním řízení doplňovat. A přesně tak tomu bylo v projednávané věci, a to ve vztahu k námitce týkající se nesprávného zhodnocení skutkového stavu, v souvislosti s námitkou žalobce o postupu obsluhy měření v rozporu s návodem, s poukazem na žalobcem předložený jako příloha k žalobě „odborný posudek“.*

Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně a ze správního spisu, přestupkové jednání žalobce bylo zdokumentováno a prokázáno jednak oznámením o přestupku sepsané policistou dne 6.10.2013, dále záznamem o přestupku z fotodokumentací žalobcem řízeného vozidla, když součástí spisu je i fotokopie ověřovacího listu měřicího zařízení, z něhož je zřejmá platná kalibrace přístroje ke dni spáchání přestupkového jednání žalobce. Uvedená dokumentace obsahuje snímek s detailem reg. zn. měřeného vozidla a osoby jeho řidiče, údaje o datech měření a naměřené rychlosti, typ vozidla, číslo snímku, registrační značka, výrobní číslo zařízení a místo měření. Krajský soud se zcela ztotožňuje s názorem žalovaného o jasném prokázání viny žalobce, když „z fotografického záznamu z měřicího zařízení je zřejmé, že záměrný kříž je umístěn na vozidle obviněného, následně bylo vozidlo obviněného zastaveno hlídkou Policie ČR na přímém úseku, obviněný byl řádně ztotožněn a záměna řidiče byla vyloučena. Skutečnost, že vozidlo řídil právě obviněný, vyplývá i z fotodokumentace pořízené bezprostředně po zastavení vozidla. Obviněný tímto jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku, který je mu kladen za vinu a tuto skutečnost správní orgán I. stupně prokázal vlastním spisovým materiálem a spisovým materiálem orgánů Policie České republiky (ustanovení § 55 správního řádu)“. Uvedené podklady rozhodnutí postačovaly pro závěry po odpovědnosti žalobce za zmíněný přestupek, a to tím spíše za situace, kdy sám žalobce nepopíral, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35).

Rovněž ani neobstojí a není věcně správná námitka žalobce o tom, že měřicí zařízení rovněž „*obsluhovala osoba neproškolená, a tedy k tomu neoprávněná*“. I kdyby policista obsluhoval měřicí zařízení bez „*proškolení*“ z obsluhy měřicího zařízení, tak to samo o sobě bez dalšího neznamená, že by k takové činnosti nebyl oprávněn. Příslušníkům Policie ČR patří dohled nad bezpečností silničního provozu, resp., zda jsou na pozemních komunikacích, které jsou předmětem obecného užívání, dodržována zákonem stanovená pravidla jednání. K tomu jsou ze zákona oprávněni k měření, kdy bezpečnost silničního provozu je zájmem veřejným a právě zadokumentování přestupků ve fotodokumentaci a nepřetržitý kontakt policejní hlídky s vozidlem přestupce umožňuje spolehlivé zjištění pachatele a přestupku. Je tedy dle názoru soudu nadbytečné zjišťovat, zda k obsluze nežádoucího zařízení jsou policisté oprávněni a proškoleni či nikoliv. To už je záležitostí policejních orgánů, aby ke službě, která má dbát na dodržování právních předpisů na veřejných komunikacích, bylo dohlíženo ze strany kvalifikovaně odpovědných policistů. V této souvislosti nutno citovat i z rozsudku NSS ze dne 3.3.2011 č.j. 7 As 18/2011-54, dle kterého: „*.....správní soud ve správním soudnictví přezkoumává zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a nikoliv, zda policisté splňují předpoklady pro výkon jednotlivých funkcí.*“ S tímto závěrem se soud ztotožňuje a zastává jej i konstantní soudní judikatura (srov. rozsudek NSS ze dne 24.10.2013, č.j. 5 As 110/2012-26).

Rovněž nebylo nutné provádět důkaz žalobcem předloženým „*odborným posudkem*“ a to vedle důvodů výše zmíněných, i z následujících:

V uvedeném „*odborném posudku*“, stejně tak jako v žalobě, je uvedena námitka, že dle posudku nebyl dodržen návod k obsluze (jednalo se o podmínku provádění měření, nerušený výhled na měřený úsek a tedy i měřené vozidlo, kdy dle snímku změřený tato podmínka nebyla dodržena, když sloupky v popředí snímku zakrývají výhled na celou komunikaci, po které se pohybovalo vozidlo obviněného). Jedná se tedy o námitku, kterou hojně žalobci zastoupení advokátem jmenovaným v záhlaví tohoto rozsudku v obdobných řízeních uplatňují („*náhodou jistě není ani to, že v řízení před správními soudy, v obdobných věcech a se zcela stejnou procesní strategií, přebírá zastoupení v záhlaví uvedený advokát*“, srov. rozsudek NSS ze dne 3.7.2014, č.j. 9 As 162/2014-31), přičemž se k ní zcela jasně vyjádřil opakovaně i Nejvyšší správní soud. Nejvyšší správní soud již konstantně judikuje, že pokud byla rychlost vozidla stěžovatelem rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3As 82/2012-27, dále pak např. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60). Základním předpokladem pro aplikaci tohoto závěru je to, že měřicí přístroj funguje automaticky, tedy při jakémkoli chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje, tedy že pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřicím zařízením zaznamenána vůbec není. Proto za účelem zjištění, zda lze aplikovat i tento již konstantní soudní judikaturou konstatovaný závěr na danou věc, soud z návodu k obsluze měřicího zařízení zjistil, že je aplikovatelný i v dané věci, neboť v dané věci byla rychlost vozidla řízeného žalobcem měřena systémem Micro DigiCam, tedy zcela shodným typem měřicího zařízení jako v případě řešeném rozsudkem Krajským soudem v Ostravě, pobočkou v Olomouci, ze dne 30.7.2012, č.j. 76/2011-24 a poté v rozsudku NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3 As 82/2012-27, a to v řízení o kasační stížnosti žalobce podané proti zmíněnému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci. Oba tyto rozsudky se týkaly stejné námitky zpochybňující výsledek měření (zkreslení měření vnějšími vlivy, tj. např. sloupem nacházejícím se v blízkosti měřeného vozidla). Zmíněný krajský soud vycházel z odborného vyjádření ze dne 3.11.2010 firmy ATS-TELCOM Praha, a.s., tedy stejného dodavatele

měřicího zařízení jako v dané věci (což soud zjistil z ověřovacího listu tohoto zařízení založeného ve správním spisu), ze kterého vyplynulo, že „pokud by došlo k chybě při měření rychlosti vozidla, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě v měření“. Nejvyšší správní soud pak v cit. rozsudku vycházel z toho, že toto odborné vyjádření „potvrzuje správnost naměřené rychlosti vozidla“ a kasační stížnost zamítl. Zdejší krajský soud proto dospěl k tomu, že na daný případ bylo možné aplikovat závěr NSS o tom, že pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenaná, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze a „správnost měření lze tedy považovat ze jednoznačně prokázanou“ (srov. rozsudek NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3 As 82/2012-27), přičemž nebylo tak třeba doplňovat existující jasný a nesporný skutkový stav věci dalším dokazováním. V projednávané věci bylo možné aplikovat tento závěr, tedy jestliže nedošlo k chybě měření, tak nebylo možné zpochybnit výsledek měření pouze poukazem na nedodržení návodu k obsluze. Navíc, jak vyplývá z fotodokumentace založené ve správním spisu, záměrný kříž byl umístěn na vozidle řízeném žalobcem a pokud přístroj rychlost zaznamenal, tak důvodnost pochyb žalobce či zpracovatele „odborného posudku“ nebyla prokázána a soud považuje námitky žalobce zpochybňující měření rychlosti včetně tohoto posudku jen za účelové. Navíc zmíněný „odborný posudek“ z hlediska „odbornosti“ se ani náznakem neblíží hodnotě znaleckému posudku a jeho vypovídací schopnost je nulová. Obsahuje totiž pouze odpovědi na účelově položené otázky žalobcem, resp. jeho právním zástupcem, popis skutkového děje, fotografie a mapové podklady a vlastní posouzení. Toto posouzení poukazuje pouze na to, že na fotografii změření jsou vidět i sloupy, které částečně zakrývají výhled na komunikaci, po které se pohybovalo vozidlo žalobce, dále údaj z návodu k obsluze a vlastní závěr zahrnující i odpovědi na zcela účelově položené otázky zpracovateli posudku žalobcem. Zmíněný „odborný posudek“ obsahuje závěry, ke kterým by mohl dospět i ten, kdo se nepovažuje za „odborníka“ na měření rychlosti vozidel silničního provozu.

Konstatování o tom, že na snímku změření jsou jasně viditelné dva sloupy veřejného osvětlení, a že vybráním „takovéhoto stanoviště“ obsluha postupovala v přímém rozporu s návodem k obsluze, není žádným „odborným“ posouzením a samo o sobě bez dalšího neznámá, že v důsledku popsané situace naměřená rychlost neodpovídala skutečné rychlosti vozidla žalobce, jak bez odborné úvahy učinil zpracovatel posudku, na základě pouze účelové snahy právního zástupce žalobce (po vydání zrušujícího rozhodnutí, vrácení věci žalovanému, s další potřebou dokazování s následkem uplynutí prekluzivní lhůty k projednání přestupku, viz argumentace soudu výše včetně již existujícího hodnocení volby procesní strategie jmenovaným advokátem obsaženém v rozsudku NSS ze dne 3.7.2014, č.j. 9As 162/201-31), aniž autoři posudku jako podklad použili již zmíněný návod k obsluze, když ten vůbec ani ke zpracování tohoto „odborného díla“ evidentně ve výčtu spisového materiálu (část 1.1 posudku) neuvedli. Navíc odborný posudek se vůbec nevyjadřuje k té části návodu k obsluze, která se vztahuje na hodnocení vnějších vlivů na výsledky měření. Uvedené závěry se týkají též i podání zpracovatele „odborného posudku“ Mgr. Šebesty ze dne 8.6.2014. Zpracovatel „odborného posudku“ a zmíněného doplňujícího podání se vůbec nevyjadřuje k té části návodu k obsluze, která řeší funkci přístroje v případě chyb při měření rychlosti vozidla, kdy na displeji přístroje se objeví zpráva o chybě v měření (argumentace soudu viz výše). To svědčí buď o tom, že se s návodem k obsluze dostatečně neseznámil, anebo jej použil jen účelově. Zpracovatel odborného posudku navíc konkrétně neuvádí, z jaké části návodu k obsluze vycházel, k jakému měřicímu zařízení a nevyjadřuje se k té části návodu k obsluze, která se vztahuje na hodnocení vnějších vlivů na výsledky měření. Soud

neprovedl důkaz odborným posudkem a nedospěl ani k závěru nutnosti provádět doplnění dokazování, když ani zpracovatel odborného posudku či žalobce neprokázali, v čem „odbornost“ posudku a jeho zpracovatelů spočívá, resp. neposkytli konkrétní údaje o této „odbornosti“, které by potvrdily věrohodnost zmíněného posudku. I kdyby se to však žalobci podařilo, tak v dané věci tento posudek vůbec neobsahoval skutečnosti, které se týkají řešení otázky chyb měření. Jak soud již výše uvedl, v dané věci bylo možné aplikovat výše zmíněnou konstantní judikaturu NSS, tj. pokud dojde k chybnému měření, měřicí zařízení měření vůbec neprovede (srov. rozsudek NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3As 82/2012-27 a dále např. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60). Další námitky žalobce, i kdyby byly důvodné, tak nemohly samy o sobě bez dalšího zbavit žalobce jeho zcela jasně prokázané viny a odpovědnosti za spáchaný přestupek (argumentace soudu viz výše). Zmocněnec žalobce, M.V., sice požádal o doručování na elektronickou adresu v.m.@gmail.com, avšak, jak je známo podepsanému soudu z jiných soudních řízení, uvedený postup zmocněnce žalobce je účelový a obstrukčního charakteru. Z dlouhé řady jiných věcí (např. ve věci sp. zn. 52A 60/2014, 52A 30/2014 atd.) je soudu známo, že v obdobných případech zastupovaných v záhlaví tohoto rozsudku jmenovaným advokátem, volí zmocněnci žalobců stejnou či obdobnou procesní strategii, což platí zejména pro vedeného zmocněnce (M.V.).

Vždy uplatňují požadavek na doručování písemností na jimi udané e-mailové adresy, převzetí resp. doručení písemností ovšem dle ust. § 19 odst. 8 správního řádu následně nepotvrdí. Písemnost (tedy i rozhodnutí) je jim doručována na adresu trvalého pobytu, vhozena do schránky a doručena fikcí, neboť zásilky zmocněnec nepřebírá. Žalobce pak v žalobě prostřednictvím tohoto stejného právního zástupce zpochybňuje toto doručování. Jedná se o stejnou procesní strategii, „na první pohled“ dle předem připraveného scénáře. Ten však používají žalobci v těchto věcech v různých verzích (např. v průběhu přestupkového řízení, když zmocněnec hraje roli „mrtvého brouka“ a nereaguje, nepřebírá písemnosti správního orgánu, tak zmocní třetí osobu, aby nahlédla do spisu, a v žalobě podané ve lhůtě jí počítané od tohoto nahlédnutí různými způsoby zpochybňuje doručení konečného rozhodnutí ve věci), to vyplývá i z bohaté škály zdejších soudem řešených těchto věcí namátkou věc pod sp. zn. 52 A 9/2014. Obdobný případ řešil i NSS, který k tomu uvedl, že není náhodou, že v obdobných věcech se stejnou procesní strategií, účelového charakteru, sledující již zcela evidentně mimoprocesní cíle (viz výše uvedená argumentace s odkazem na rozsudky NSS ze dne 4.5.2011, č.j. 1As 27/2011-81, uveřejněný ve sbírce NSS pod č. 2452/2012, s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 25.9.1996, sp. zn. III.ÚS 83/96, dále i rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60) přebírá zastoupení v záhlaví uvedený advokát (k tomuto zástupci a uvedené procesní strategii srov. rozsudek NSS ze dne 3.7.2014, č.j. 9 As 162/2014-31).

Jak vyplývá ze správního spisu, správní orgán I. stupně, jako obvykle v jiných případech, doručoval nejprve na zmíněnou emailovou adresu elektronicky uvedenému zmocněnci (jednalo se o rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 4.12.2013), když i v tomto případě, jako v podstatě ve všech ostatních, tento zmocněnec, reagoval obstrukčním způsobem, když nepotvrdil převzetí této písemnosti, proto správně doručovaly správní orgány následně další písemnosti na adresu zmocněnce žalobce, tj. tak, jakoby adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal (§ 19 odst. 8 správního řádu). Navíc tato námitka je zcela účelová, se zřejmou snahou žalobce domoci se zrušení žalovaného rozhodnutí „za každou

cenu“, tj. i pro tvrzené formální procesní pochybení správních orgánů (ale neprokázané), tj. pro vadu řízení, což však na věcné posouzení nemohlo mít žádný vliv.

Pro zrušení napadeného rozhodnutí soudem z důvodu vad řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) musí být splněn základní zákonný předpoklad stanovený v ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. spočívající v tom, že napadeným rozhodnutím byla porušena práva žalobce tak, že byl žalobce zkrácen na svých právech. O takové porušení práv žalobce mající ve svém důsledku krácení na právech ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. by se např. jednalo tehdy, kdyby se mohlo odrazit ve skutečném porušení konkrétních procesních práv například tím, že by s žalobcem v průběhu správního řízení nebylo vůbec jednáno jako s účastníkem správního řízení, ač s ním tak jednáno být mělo, případně tím, že by žalobci postavení účastníka řízení sice přiznáno bylo, avšak byla by mu v průběhu takového řízení upřena jeho jednotlivá konkrétní subjektivní práva determinující jeho aktivní participaci na řízení (srov. mutatis mutandis rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2006 č.j. 5 As 53/2004-96, www.nssoud.cz). V případě jiných procesních pochybení vzniklých při rozhodovací činnosti správních orgánů se pak musí jednat o takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. O vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a mohla by tak krátit žalobce na jeho právech se ale nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.10.2009, č.j. 8 Afs 46/2009-46, dostupný rovněž na výše zmíněných www.strankach).

V dané věci uvedené procesní pochybení nebylo prokázáno, a i kdyby bylo, tak žalobce neuvedl, co konkrétně bylo důsledkem takového procesního pochybení, tj. z jakých konkrétních důvodů pro tuto údajnou tvrzenou procesní vadu by bylo rozhodnutí správních orgánů pro žalobce příznivější, pokud by tato údajná vada neexistovala. Žalobce a ani M.V. ve správním řízení konkrétně neuvedli, co by za účelem vyvrácení závěru správního orgánu o vině žalobce „*pozoruhodného a odborného*“ za účelem účinné ochrany práv žalobce uvedli, když by podle nich tato tvrzená procesní vada neexistovala. Jedinou konkrétní věcnou námitku totiž mohl žalobce zjistit až ze zmíněného „*odborného posudku*“, který v době rozhodování a jednání správního orgánu I. stupně a v době podání odvolání žalobce neměl k dispozici, ač mít mohl a bezdůvodně, účelově, se snaží pokračovat ve správním řízení prostřednictvím správního soudnictví, kdy soud považuje zřejmě za další správní orgán. Žalobce tedy neprokázal, že i kdyby došlo k procesnímu pochybení ve světle této jeho námitky, že by rozhodnutí správního orgánu bylo pro něj příznivější, tedy že by nemohl být uznán odpovědným ze spáchání zmíněného přestupku. Potvrzení uvedených závěrů soudu o obstrukčnosti a účelovosti jednání zmocněnce žalobce a v podstatě i o účelovosti žaloby samotné, svědčí další skutečnosti zjištěné soudem ze správního spisu. Zmocněnec žalobce se totiž dostavil dne 4.12.2013 v 9:00 hod. k ústnímu jednání, kdy uvedl, že je zmocněnec žalobce, avšak plnou moc pro zastupování nepředložil s tím, že údajně tuto kolem 8:00 hod. zaslal prostřednictvím e-Podatelny správnímu orgánu I. stupně. Správní orgán jednání přerušil s tím, že žalobce se zavázal k tomu, že pro originál plné moci zajede domů, v 9:55 hod. se dostavil ke správnímu orgánu s tím, že originál plné moci nemá. Dále ze správního spisu vyplývá, že v uvedený den zmocněnec žalobce plnou moc nepředložil, a proto správní orgán I. stupně v žalovaném rozhodnutí konstatoval, že „*se ze strany paní Veselé jednalo v čase ústního jednání o zjevnou nepravdu, kdy uváděla, že má originál plné moci doma, kdy jej následně nedoložila*“. Uvedený závěr správního orgánu I. stupně žalobce ani v žalobě nezpochybnil, proto ani soud nemá důvod pochybovat o účelovosti a obstrukčnosti zastoupení žalobce uvedeným zmocněncem, když ten zastupuje v přestupkových řízeních nejen u

zmíněného správního orgánu I. stupně, ale i v celé republice. Na výše uvedené závěry týkající se existence odpovědnosti žalobce za uvedený přestupek nemůže mít žádný vliv další procesní vada, za kterou žalobce považoval „*nevyzvání k odstranění vad podání*“. Za toto podání považoval žalobce odvolání, ve kterém neuvedl konkrétní odvolací důvody. K tomu soud uvádí následující:

Podle § 37 odst. 3 správního řádu, nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu. Toto ustanovení správního řádu tak jednoznačně cílí na poskytnutí pomoci účastníku řízení tam, kde je jí třeba, tedy na případ, kdy si účastník řízení není vědom, že jeho podání trpí nedostatky, které je třeba zhojit. Jinak řečeno, význam citovaného ustanovení správního řádu spočívá v tom, aby byl řádně poučen o nutnosti oprav vad podání takový účastník, o němž nelze s ohledem na veškeré okolnosti věci s jistotou konstatovat, že si je vědom toho, že podání má být doplněno, a v jakém směru má být doplněno. Co se týče žalobcem uvedené judikatury NSS a judikatury podepsaného soudu (zejména rozsudek ze dne 14.2.2008, č.j. 54Ca 1/2008-30, publikovaný pod č. 1578/2008 Sb., Sbírky rozhodnutí NSS, na který žalobce odkazoval), je nutné poznamenat, že je třeba vždy vycházet z konkrétních skutkových okolností případu. Krajský soud nemůže přijmout žalobcem předestřený zjednodušený postup, který absenci zamýšlených odvolacích důvodů v odvolání bez dalšího spojuje s povinností správního orgánu stanovit odvolateli lhůtu k doplnění odvolání postupem podle § 37 odst. 3 správního řádu. Uvedená judikatura se týká odlišné procesní situace, kdy žalobce v postavení odvolatele sám požádal o určení lhůty k doplnění odvolání, avšak žalovaný správní orgán na tuto žádost žalobce nereagoval a rozhodl o blanketním odvolání žalobce, aniž by bylo doplněno.

Žalobce v tomto případě si nedal ani práci zdůvodnit, jak to udělal v jiných obdobných věcech podepsaného soudu (např. ve věci řešené pod sp. zn. 52A 30/2014), proč neuvedl v odvolání konkrétní odvolací důvody (v uvedené jiné věci poněkud úsměvně tvrdil, že „*považoval za nadbytečné v této fázi specifikovat odvolací důvody, neboť tyto považoval za jasně zřejmé*“). Proto je možné konstatovat, že žalobce jen bezdůvodně a bez právního důvodu, bez legitimního očekávání (argumentace soudu viz výše) podal odvolání, přičemž na rozdíl od situace řešené v ust. § 37 odst. 3 správního řádu a ve zmíněném judikátu projevil vůli podat odvolání bez odvolacích námitek. Proto správní orgán k uvedenému odvolání bez odvolacích důvodů správně uvedl tento závěr: „*K samotnému blanketnímu odvolání je nutno konstatovat následující: Jak z dikce ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu mimo jiné vyplývá, musí odvolání obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Z uvedeného vyplývá, že odvolání je úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu a musí splňovat obecné náležitosti podání. Kromě toho musí odvolání obsahovat údaje, proti kterému rozhodnutí směřuje a v jakém rozsahu ho napadá a konečně také v čem je spatřován rozpor rozhodnutí s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumává odvolací orgán správnost napadeného rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Vzhledem ke skutečnosti, že obviněný ve lhůtě, která mu byla správním orgánem I. stupně stanovena, toto odvolání nedoplnil, odvolací orgán*

přezkoumal v rámci revizního principu napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo“. Krajský soud je přesvědčen o tom, že žalobce podal uvedené blanketní odvolání bez odvolacích důvodů zcela účelově, když se spoléhal na aplikaci judikatury, kterou v žalobě následně uvedl (zejména rozsudek podepsaného soudu ze dne 14.2.2008, č.j. 54Ca 1/2008-30, publikovaný pod číslem 1578/2008 Sbírky rozhodnutí NSS). Přehlédl však (anebo chtěl jen čtenáře účelově mystifikovat), že ten se vztahoval ke zcela jiné procesní situaci, takže účelovým neuvedením odvolacích důvodů zmocněnec žalobce, který odvolání podával, spíše než že by chránil zájmy svého klienta, tak je mohl i poškodit (co jiného si myslet o blanketním odvolání, toto je schopen vytvořit i laik, k tomu nepotřeboval žalobce žádného zmocněnce).

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná a musel ji zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 23. října 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová